

Piešťanská knižnica je mimoriadne krásna!

Rozhovor s Adrianou Totíkovou

Režisérka, dramaturgička, herečka i moderátorka Adriana Totíková patrí k pravidelným hosťom festivalu Zázračný oriešok. Tentokrát sa pod jej taktovkou (nielen režisérskou, ale aj dramaturgickou či moderátorskou) konalo slávnostné otvorenie festivalu i slávnostné oceňovanie víťazov súťaže rozhlasových hier. Spiešťanskou knižnicou spolupracuje aj pri iných projektoch. A tak by sa zdalo, že jej Piešťany prirástli k srdcu.

Sú pre Vás Piešťany niečím dôležité, zvláštne, symbolické?

Piešťany sú pre mňa zaujímavé, pretože je to mesto, ktoré nás môže aj v zahraničí veľmi reprezentovať. Piešťany majú úžasnú atmosféru spojenú s históriou, kúpeľnou tradíciou. Sú pre mňa zaujímavé aj tým, že už si dlho, dlho hovorím, že pôjdem raz do bahna a ešte som v ňom nebola.

Za tých 20 rokov Orieška ani raz?!

Musím povedať, že pred 20 rokmi ma ešte Oriešok vôbec nezaujímal, bola som asi ešte na strednej škole. Ale objavujem to mesto. Dnes som mala chvíľku čas, tak som sa prechádzala a spájam si to aj s tými rituálmi, ktoré k Oriešku patria, čiže počúvam atmosféru mesta, vnímam. Dnes som napríklad asi dve hodiny počúvala v kaviarni ľudí. A čítam si.

Piešťany sú charakteristické možno aj svojou unikátnou knižnicou, ktorá je špecifická a jedinečná na Slovensku. Knižnica ako taká samotná - je pre Vás nejakým spôsobom pojitkom k detstvu, alebo je viac pojitkom k dospelosti?

Najprv by som povedala, že piešťanská knižnica je podľa môjho názoru mimoriadne krásna a napriek tomu veľmi účelná. Účelne zariadená, účelne vymyslená a dobre fungujúca, má výborný vzťah k svojim recipientom, k čitateľom, návštevníkom rôznych podujatí. Takže mám už aj k tejto knižnici vzťah, napriek tomu, že som si ho vybudovala v dospelosti. Obzvlášť blízky vzťah mám k Vihorlatskej knižnici v Humennom, kde som do svojich 18 rokov bola pravidelnou čitateľkou a pravidelne som platila pokuty za omeškanie. Milovala som vetu, ktorá bola asi v takomto zmysle: „Drahý čitateľ, akiste v návale povinností ste zabudli, že treba knihy vrátiť“. Tak to ku mne pravidelne chodilo domov poštou. Myslím si, že neexistuje rozdiel vo vzťahu ku knižnici, či je to detstvo alebo dospelosť - buď ten vzťah je a nejakým spôsobom sa rozvíja, alebo nie je. Ja som bola členkou v rôznych knižniciach, aj odborných, teraz, keďže som sa presťahovala, bývam v Petržalke – Bratislave, aktuálne som sa prihlásila do Miestnej knižnice v Petržalke.

Určite ste prečítali mnoho knížiek, ako ste spomínali, dokonca aj dlhšie, ako bola výpožičná doba. Bol v nich nejaký špecifický hrdina, na ktorého si spomeniete aj dnes? Taký, čo Vám občas vyskočí – ani neviete odkiaľ a zrazu si spomeniete: Jáj, to keď som mala osem rokov...

Nemám takého, že keď som mala osem, ale mám takého, že keď som mala pätnásť a to je z poviedky Gabriela Garcíu Márqueza Veľmi starý pán s obrovskými krídlami. Ten zvláštny tvor, čo je niečo medzi človekom a anjelom, to je taký môj hrdina, lebo reprezentuje tému inakosti, s ním sa ja tak často identifikujem.

V tomto roku máme spoločné výročie vzniku Československej republiky a hovoríme o takom storočnom kamarátstve. Knižky častokrát prežijú viac ako sto rokov, ale môže prežiť kamarátstvo viac ako sto rokov?

Určite áno. Moja najlepšia kamarátka sa volá Petra a žije v Čechách. Priatelíme sa od piatich rokov, od škôlky, a to priateľstvo sa rokmi stále viac zintenzívňuje i napriek tomu, že nebyvame geograficky blízko. A myslím si, že je to naozaj priateľstvo na večnosť.

A úplne posledná otázka: Je oriešok zázračný?

Určite áno. Mám doma, dokonca až dva také trojoriešky a čakám, kedy sa rozlúpnu.

Piešťany 24.05.2018

Projekt: Zázračný oriešok 2018

Akcia: Tajomstvo v oriešku

Autor rozhovoru: Sidónia Féderová

Účastníci rozhovoru: Adriana Totíková

Prepis videonahrávky: Drahomíra Moretová